

Hieroglifi

Raziskovalci preučujejo podobnosti med zaporedji hieroglifov. Vsakemu hieroglifu dodelijo nenegativno celo število. Za svoje raziskave uporabljajo naslednje načelo.

Za fiksno zaporedje A, zaporedje S imenujemo **podzaporedje** zaporedja A, če in samo če se S lahko dobi tako, da iz A odstranimo nekaj elementov (morda nobenega).

Spodnja tabela navaja nekaj primerov podzaporedij zaporedija A = [3, 2, 1, 2].

Podzaporedje	Kako ga dobimo iz ${\cal A}$
[3, 2, 1, 2]	Noben element ni odstranjen.
[2, 1, 2]	[3 , 2, 1, 2]
[3, 2, 2]	[3, 2, 1 , 2]
[3, 2]	[3, 2 , 1 , 2] ali [3, 2, 1 , 2]
[3]	[3, 2 , 1 , 2]
[]	[3 , 2 , 1 , 2]

Po drugi strani, [3,3] in [1,3] nista podzaporedji A.

Razmislimo o zaporedjih hieroglifov, A in B. Zaporedje S imenujemo **skupno podzaporedje** A in B, če in samo če je S podzaporedje tako A kot B. Poleg tega rečemo, da je zaporedje U **univerzalno skupno podzaporedje** A in B, če in samo če sta izpolnjena naslednja pogoja:

- U je skupno podzaporedje A in B.
- Vsako skupno podzaporedje A in B je tudi podzaporedje U.

Pokažemo lahko, da imata katerikoli zaporedji A in B največ eno univerzalno skupno podzaporedje.

Raziskovalci so našli zaporedji hieroglifov A in B. Zaporedje A se sestoji iz N hieroglifov in zaporedje B iz M hieroglifov. Pomagajte raziskovalcem ugotoviti, katero je univerzalno skupno podzaporedje zaporedij A in B, oziroma ugotovite, da takšno zaporedje ne obstaja.

Podrobnosti implementacije

Implementirati morate naslednjo funkcijo:

```
std::vector<int> ucs(std::vector<int> A, std::vector<int> B)
```

- A: polje dolžine N, ki opisuje prvo zaporedje.
- B: polje dolžine M, ki opisuje drugo zaporedje.
- Če obstaja univerzalno skupno podzaporedje A in B, mora funkcija vrniti polje, ki vsebuje to zaporedje. V nasprotnem primeru mora funkcija vrniti [-1] (polje dolžine 1, katerega edini element je -1).
- Funkcija se kliče natanko enkrat za vsak testni primer.

Omejitve

- $1 \le N \le 100\,000$
- $1 \le M \le 100\,000$
- $ullet 0 \leq A[i] \leq 200\,000$ za vsak i velja $0 \leq i < N$
- $0 \leq B[j] \leq 200\,000$ za vsak j velja $0 \leq j < M$

Podnaloge

Podnaloga	Točke	Dodatne omejitve
1	3	$N=M;\ A$ in B vsebujeta N različnih celih števil med 0 in $N-1$ (vključno)
2	15	Za katerokoli celo število k je seštevek pojavnosti k v A in B največ 3 .
3	10	$A[i] \leq 1$ za vsak i velja $0 \leq i < N$; $B[j] \leq 1$ za vsak j velja $0 \leq j < M$
4	16	Obstaja univerzalno skupno podzaporedje A in B .
5	14	$N \leq$ 3000; $M \leq$ 3000
6	42	Ni dodatnih omejitev.

Primeri

1. primer

Razmislimo o naslednjem klicu.

```
ucs([0, 0, 1, 0, 1, 2], [2, 0, 1, 0, 2])
```

Tukaj so skupna podzaporedja A in B naslednja: $[\]$, [0], [1], [2], [0,0], [0,1], [0,2], [1,0], [1,2], [0,0,2], [0,1,0], [0,1,2], [1,0,2] in [0,1,0,2].

Ker je [0,1,0,2] skupno podzaporedje A in B, in ker so vsa skupna podzaporedja A in B tudi podzaporedja [0,1,0,2], funkcija vrne [0,1,0,2].

2. primer

Razmislimo o naslednjem klicu.

```
ucs([0, 0, 2], [1, 1])
```

Tukaj je edino skupno podzaporedje A in B prazno zaporedje $[\,]$. Iz tega sledi, da funkcija vrne prazno polje $[\,]$.

3. primer

Razmislimo o naslednjem klicu.

```
ucs([0, 1, 0], [1, 0, 1])
```

Tukaj so skupna podzaporedja A in B $[\],[0],[1],[0,1]$ in [1,0]. Pokažemo lahko, da univerzalno skupno podzaporedje ne obstaja. Zato funkcija vrne [-1].

Vzorčni ocenjevalnik

Oblika vhoda:

```
N M
A[0] A[1] ... A[N-1]
B[0] B[1] ... B[M-1]
```

Oblika izhoda:

```
T
R[0] R[1] ... R[T-1]
```

Tu je R polje, ki ga vrne ucs, in T je njegova dolžina.